

dosarul nr. 3ra-894/18

prima instanță: Judecătoria Cahul, sediul Central (I. Gorlenco)

instanța de apel: Curtea de Apel Cahul (G. Vavrin, T. Berdilă, I. Dănăilă)

ÎNCHEIERE

11 iulie 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului, judecătorul
Judecătorii

Valeriu Doagă
Tamara Chișca-Doneva
Nina Vascan

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de Fridjioi Corneliu reprezentat de avocatul Ioniță Diana, împotriva deciziei din 30 ianuarie 2018 a Curții de Apel Cahul,

adoptată în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de Fridjioi Corneliu împotriva Serviciului Vamal cu privire la anularea ordinului de eliberare din funcție, restabilirea la locul de muncă, încasarea salariului pentru lipsa forțată de la serviciu, încasarea prejudiciului moral și a cheltuielilor de judecată,

c o n s t a t ă:

La 03 martie 2017, Fridjioi Corneliu a depus cerere de chemare în judecată împotriva Serviciului Vamal cu privire la anularea ordinului de eliberare din funcție, restabilirea la locul de muncă, încasarea salariului pentru lipsa forțată de la serviciu, încasarea prejudiciului moral și a cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii reclamantul a menționat că, prin ordinul nr.747-p din 16 mai 2011 a fost angajat în cadrul Serviciului Vamal al Republicii Moldova în funcția de inspector al postului vamal „Giurgiulești-Galați”.

La 11 iunie 2014, prin ordinul nr. 869-p a fost permutat cu serviciul în funcția de inspector al postului vamal Cahul - Oancea (auto).

La 12 noiembrie 2014, prin ordinul nr. 1493 p/o, a fost numit prin transfer în funcția de inspector superior al postului vamal Cahul-Oancea (auto) Biroul Vamal Cahul, iar prin ordinul nr. 1384-p din 19 decembrie 2016, a fost transferat în funcție de inspector superior Post Vamal Giurgiulești 1 (PVFI rutier).

A indicat că, la data de 14 februarie 2017, i-a fost adus la cunoștință ordinul nr. 104-p din 31 ianuarie 2017, emis de directorul adjunct al Serviciului Vamal Grigore Ionițov, prin care s-a ordonat aplicarea în privința sa a sancțiunii disciplinare - eliberarea din serviciu în organul vamal.

În ordinul dat a fost menționat faptul că, la data de 18.01.2017 directorul adjunct al Serviciului Vamal a aprobat încheierea Comisiei disciplinare a Serviciului Vamal Cahul privind rezultatele anchetei de serviciu efectuate în baza

ordinului Biroului Vamal Cahul (actual Biroul Vamal Sud) nr. 1140 din 19.12.2016).

Investigația de serviciu a fost inițiată ca urmare a autosesizării șefului Biroului Vamal Cahul Veaceslav Goian, la demersul Direcției servicii operative nr. 28/12-19292 din 15.12.2016, prin care s-a solicitat aprecierea valorii în vamă a poziției tarifare și a cuantumului drepturilor de import a mărfurilor ridicate de către echipele mobile, precum și procesul - verbal cu privire la efectuarea controlului vamal 141 din 12.12.2016.

Astfel, potrivit investigațiilor a fost stabilit că la data de 12 decembrie 2016, prin postul Vamal Cahul pe pista „intrare”, în Republica Moldova, în intervalul de timp 11:33-11:51, a traversat autoturismul de model „XXXXX”cu numărul de înmatriculareXXXXX, condus de cetățeanul Arabadji Oleg, care se deplasa din Turcia către Republica Moldova.

În continuare a relatat că, potrivit informațiilor din SI „Frontiera” perfectarea și verificarea autoturismului vizat a fost efectuată de către inspectorul vamal Fridjioi Corneliu, care a fost responsabil de asigurarea legalității trecerii pe sensul de „intrare” în Republica Moldova, fiindu-i repartizat acest sector potrivit Registrului de primire-predare tură și graficului de serviciu pentru luna decembrie 2016, aprobat de către Directorul general al Serviciului Vamal.

Tot în ordinul dat a fost indicat și faptul că, de către SEM Sud, în rezultatul controlului vamal efectuat, au fost depistate mărfuri în cantități diferite, la 43 poziții de denumiri, potrivit descrierilor efectuate în anexa nr. 1 la procesul-verbal nr. 141 din 12 decembrie 2016, iar conform raportului de evaluare reprezentat de SVVVCN, valoarea în vamă a mărfurilor reținute a fost estimată la suma de 21 749,89 lei.

În opinia reclamantului, ordinul nr. 104-p din 31 ianuarie 2017 emis de către directorul adjunct al Serviciului Vamal Grigore Ionițov, este neîntemeiat și contravine procedurii stabilite de legislație.

În acest sens, a explicat că, la data de 12 decembrie 2016 se afla în exercitarea funcției la Postul Vamal Cahul, pe sensul de intrare în Republicii Moldova și aproximativ la ora 11:30 a fost prezentat la control automobilul de model XXXXX cu numărul de înmatriculareXXXXX, care venea din Turcia, la volanul căruia se afla Arabadji Oleg.

A specificat că, în unitatea de transport se aflau cinci pasageri și la fiecare a repartizat câte o declarație DV-6 pentru a declara bunurile ce le dețin.

Ulterior, a verificat declarațiile vamale concomitent cu controlul fizic a unității de transport și a bagajelor neînsoțite.

După efectuarea controlului a întocmit chitanțierul PV 14-1842578 prin care au fost calculate și încasate drepturile de import în mărime de 1007 lei, fiind menționate produse pentru spălat în cantitate de 70 kg, dintre care 50 kg detergenți și 20 kg produse pentru igienă (șampon, pastă de dinți, geluri ș.a.), iar alte mărfuri ce depășesc limita neimpozabilă stabilită de legislație nu au fost depistate.

Astfel, reclamantul a declarat că, nu a comis o careva abatere pentru care urma să fie atras la răspundere disciplinară, nefiind la curent ce s-a întâmplat cu unitatea de transport și cum a fost posibilă atragerea acestor persoane la răspundere în situația în care dețineau bunuri în limita admisibilă, iar pentru bunurile aflate în surplus au fost efectuate plățile de import.

La fel, a indicat că un alt temei de nulitate a ordinului de concediere este și faptul că la momentul emiterii ordinului de concediere, dânsul se afla în concediul medical și anume, de la 08 ianuarie 2017 până la 14 februarie 2017, ceea ce contravine prevederilor art. 86 alin. (2) Codul muncii.

De asemenea, a invocat că ordinul de concediere a fost emis cu încălcarea art. 210 Codul muncii, deoarece lipsește mențiunea privind organul în care sancțiunea disciplinară poate fi contestată, normă care este imperativă și care duce la nulitatea acestuia dacă legea nu prevede altfel.

Suplimentar a mai menționat că, concedierea sa a fost întemeiată numai în baza Legii serviciului în organele vamale nr. 1150-XVI din 20.07.2000, deși art. 8 alin. (7) din legea enunțată, expres prevede că relațiile de muncă în organele vamale sunt reglementate de legislația muncii și de prezenta lege.

În continuare, cu referire la prevederile art. 86 alin.(1) și art. 87 alin. (1) din Codul muncii, reclamantul a precizat că concedierea sa a avut loc în lipsa acordului organului sindical, fiindu-i totodată format un disconfort psihologic total, prin crearea imaginii negative în fața colegilor de serviciu și a societății în general și lipsa încrederii în viitor, cu atât mai mult că la acel moment, era internat în spital cu copilul minor.

A solicitat reclamantul, anularea ordinului directorului adjunct al Serviciului Vamal Grigore Ionițov, din 31 ianuarie 2017 cu nr.104-p, prin care s-a ordonat aplicarea în privința lui Fridjioi Corneliu sancțiunea disciplinară - eliberarea din serviciul în organul vamal; restabilirea în câmpul muncii; încasarea salariului pentru perioada absenței forțate de la muncă; repararea prejudiciului moral cauzat în mărime de 20 000 de lei, precum și încasarea cheltuielilor de judecată suportate în prezentul proces.

Prin hotărârea din 30 octombrie 2017 a Judecătoriei Cahul, sediul Central cererea de chemare în judecată depusă de Fridjioi Corneliu a fost respinsă ca fiind neîntemeiată.

Prin decizia din 30 ianuarie 2018 a Curții de Apel Cahul, a fost respins apelul declarat de Fridjioi Corneliu reprezentat de avocatul Grecu Ion și a fost menținută hotărârea din 30 octombrie 2017 a Judecătoriei Cahul, sediul Central.

Prima instanță și instanța de apel și-au întemeiat soluțiile adoptate pe dispozițiile art. 1 alin. (2), art. 24 alin. (3) din Legea contenciosului administrativ, art. 26 lit. g), art. 46 lit. a), art. 15 alin. (1) lit. a), d), h), i) din Legea serviciului în organele vamale nr. 1150-XVI din 20.07.2000, precum și art. 86 alin. (1) lit. g) și art. 87 alin. (1) și (4) din Codul muncii.

În consolidarea soluțiilor, instanțele de judecată au reținut că, în acțiunile lui Fridjioi Corneliu, angajatorul corect a stabilit încălcarea gravă a disciplinei de serviciu, iar ordinul contestat a fost emis cu respectarea prevederilor legale și, temeiuri de anulare a acestuia nu s-au constatat.

Subsecvent, prima instanță și instanța de apel au apreciat critic argumentul lui Fridjioi Corneliu referitor la faptul că concedierea sa a fost dispusă în perioada aflării în concediu medical, întrucât potrivit pct. 7 din ordinul nr. 104-p din 31 ianuarie 2017, a fost înscris că acesta intră în vigoare la data semnării, iar în cazul aflării colaboratorului în concediu (toate tipurile), la data revenirii în serviciu.

Astfel, instanțele de judecată au reținut că Fridjioi Corneliu a semnat ordinul de concediere când a revenit la serviciu la data de 14 februarie 2017 și prin urmare, nu se consideră concediat în perioada aflării în concediu de boală.

Totodată, au fost apreciate ca fiind neîntemeiate și argumentele lui Fridjioi Corneliu precum că concedierea sa a avut loc în lipsa acordului organului sindical, dat fiind că, potrivit procesului-verbal al ședinței Comitetului Sindical al Biroului Vamal Cahul din data de 30.01.2017, s-a decis a lua act de interpelarea directorului adjunct al Serviciului Vamal Cahul nr. 28/03-1058 din 23.01.2017 și a nu remite niciun răspuns către Serviciul Vamal în termenul acordat de legislația muncii cu privire la acordul preliminar scris referitor la eliberarea din serviciu a colaboratorului vamal Fridjioi Corneliu, din motiv că 6 membri din 6 s-au abținut. Respectiv, în lipsa unui aviz negativ, angajatorul a respectat procedura de consultarea prealabilă a organului sindical.

La fel, a fost apreciat ca neîntemeiat și argumentul lui Fridjioi Corneliu precum că ordinul de concediere este nul în temeiul art. 220 Cod civil, din motiv că lipsește mențiunea privind organul în care sancțiunea disciplinară poate fi contestată, deoarece, a fost reținut că, această omisiune nu are ca efect nulitatea absolută a ordinului, fiind indicat dreptul de contestare a actului administrativ.

La 18 mai 2018, Fridjioi Corneliu reprezentat de avocatul Ioniță Diana, a declarat recurs împotriva deciziei din 30 ianuarie 2018 a Curții de Apel Cahul, prin care a solicitat admiterea recursului, casarea integrală a deciziei instanței de apel și a hotărârii primei instanțe, cu pronunțarea unei noi hotărâri în sensul admiterii integrale a acțiunii (f.d.162-171).

În motivarea recursului au fost reiterate circumstanțele faptice ale cauzei, fiind invocat că instanțele inferioare nu au constatat și elucidat pe deplin circumstanțele importante pentru soluționarea cauzei și au fost aplicate eronat normele de drept material.

A relatat că, pe parcursul examinării cauzei au fost constatate suficiente temeiuri de anulare a ordinului contestat, însă atât prim instanță, cât și instanța de apel s-au limitat la examinarea formală a cauzei, preluând în soluțiile adoptate doar argumentele Serviciului Vamal.

Examinând temeiurile recursului în raport cu materialele cauzei civile, completul de admisibilitate al Colegiului civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, acesta este inadmisibil, din motivele ce succed.

Articolul 431 din Codul de procedură civilă consemnează în alineatul (2) că, asupra admisibilității recursului decide un complet din 3 judecători.

În conformitate cu art. 432 din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

(2) Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- b¹) a aplicat o lege care a fost declarată neconstituțională;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

(3) Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

- a) cauza a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;

b) cauza a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;

c) în judecarea cauzei au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;

d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;

e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;

f) hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

(4) Săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

(5) Temeiurile prevăzute la alin. (3) se iau în considerare de către instanță din oficiu.

Conform articolului 433 din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care:

a) recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4);

a¹) recursul este depus împotriva unui act ce nu se supune recursului, cu excepția cazurilor prevăzute la art. 429 alin. (5);

b) recursul este depus cu omiterea termenului de declarare prevăzut la art. 434;

c) persoana care a înaintat recursul nu este în drept să-l declare;

d) recursul se depune în mod repetat după ce a fost examinat.

Prin prisma art. 434 în alin. (1) din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

Astfel, instanța de recurs atestă că, în speță, decizia recurată datează cu 30 ianuarie 2018 (f.d.147-158), iar careva date privind recepționarea deciziei de către recurent la materialele dosarului lipsesc. Prin urmare, cererea de recurs a fost depusă la 18 mai 2018 (f.d.162-171), în interiorul termenului de două luni acordat de legiuitor.

În concreto motivelor inserate în cererea de recurs, completul de admisibilitate le apreciază ca fiind lipsite de substanță și care nu pot fi acceptate. Or, conform prevederilor art. 437 alin. (1) lit. f) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs trebuie să fie dactilografiată și trebuie să cuprindă esența și temeiurile recursului, argumentul ilegalității deciziei atacate, solicitările recurentului, propunerile respective.

Analizând cuprinsul cererii de recurs depusă de Fridjioi Corneliu reprezentat de avocatul Ioniță Diana, completul de admisibilitate evocă faptul că argumentele invocate în recurs, în esența lor, sunt similare alegațiilor inserate în cererea de apel și cererea de chemare în judecată.

Prin urmare, acestea nu pot fi reținute de către completul de admisibilitate, deoarece recursul împotriva deciziei instanței de apel este o cale de atac de drept, vizând în exclusivitate legalitatea actului de dispoziție contestat.

La acest capitol, instanța de recurs atestă că reprezentantul recurentului nu a

evidențiat în cererea de recurs formulată memoriul ilegalității și netemeinicii deciziei recurate, limitându-se doar la reiterarea unor circumstanțe care au fost supuse examinării în ordine de apel.

În acest sens, urmează a se evidenția faptul că nu este suficientă simpla expunere a circumstanțelor faptice ale cauzei, fiind necesară motivarea recursului cu indicarea motivelor de nelegalitate pe care se întemeiază, precum și dezvoltarea lor. Motivarea recursului însemnând nu doar exprimarea nemulțumirii față de actul de dispoziție pronunțat în apel, ci expunerea tuturor motivelor pentru care, din punctul de vedere al părții, instanța a pronunțat o hotărâre neîntemeiată. Aderent, recursul nu se poate limita la o simplă indicare a textelor de lege, condiția legală a dezvoltării motivelor de recurs implicând determinarea greșelilor anume imputate instanței de apel, o minimă argumentare a criticii în fapt și în drept, precum și indicarea probelor pe care se bazează.

Astfel, este de menționat că dezvoltarea recursului trebuie să cuprindă o motivare corespunzătoare, în sensul arătării cu claritate a acelor critici care, circumscrise fiind motivelor de recurs îngăduite de lege, sunt de natură a învedera nelegalitatea hotărârii.

În această ordine de idei, instanța de recurs constată că, argumentele invocate în cererea de recurs, după esența lor, pot fi încadrate în temeiul prevăzut de art. 386 alin.(1) lit.b) din Codul de procedură civilă, aplicabil doar procedurii de apel și nu se regăsesc în art. 432 din Codul de procedură civilă, aplicabil recursului. Ba mai mult ca atât, acestea au fost deja supuse examinării și aprecierii de către instanța de apel prin prisma art. 130 din Codul de procedură civilă, fiindu-le oferite concluziile de rigoare și, prin urmare, nu urmează a fi reiterate în ordine de recurs.

Ipotezele relevate certifică în mod clar caracterul lipsit de substanță al recursului declarat de Fridjioi Corneliu reprezentat de avocatul Ioniță Diana, deoarece nu a fost invocat niciun argument plauzibil în vederea justificării ilegalității deciziei instanței de apel. Astfel, se evidențiază caracterul declarativ al recursului, deoarece este lipsit de conținut și desprinde simplul fapt al dezacordului reprezentantului recurentei cu soluția dată de instanțele inferioare, precum și lipsa temeiurilor legale de declarare a recursului.

În acest sens, completul reamintește că în jurisprudența sa, Curtea Europeană a precizat că dreptul de a fi auzit în combinație cu dreptul la un recurs efectiv sunt în primul rând chestiuni de reglementare în dreptul intern și este în principiu, competența instanțelor să evalueze motivele de admisibilitate a unei cereri de acest tip (Doorson împotriva Olandei, 26 martie 1996, §67). La acest capitol instanța de recurs reține că recursul declarat de Fridjioi Corneliu reprezentat de avocatul Ioniță Diana, nu s-a bazat exclusiv pe chestiuni de drept, ce ar cuprinde încălcări esențiale sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural, iar ca urmare nu corespunde cerinței de a fi „efectiv”, fiind lipsit de șanse de succes și nu este capabil să ofere îndreptarea situației din decizia recurată.

Subsidiar, completul de admisibilitate relevă că prezenta cerere de recurs a fost depusă după ce Fridjioi Corneliu a avut posibilitatea de a fi auzită de o instanță de fond și de o instanță de apel, fiecare dintre care a avut deplină jurisdicție (a se vedea mutatis mutandis „Levages Prestations Services” împotriva Franței, cererea nr.21920/93 din 23 octombrie 1996, §48-50).

Prin urmare, instanța de recurs apreciază că recurentului i-a fost asigurat

dreptul de acces la o instanță și dreptul de a fi auzit combinat cu dreptul la un recurs efectiv. De fapt, în cazul când nu există suspiciuni privind încălcarea echității procedurii din perspectiva art. 6 §1 din CEDO, rezultă că participanții au reușit să pună în discuție în fața instanțelor toate observațiile și raționamentele pe care le considerau necesare în vederea apărării punctului său de vedere (Blücher împotriva Cehiei, cererea nr.58580/00 din 11 aprilie 2005, §65-67)

Din considerentele menționate și având în vedere faptul, că instanța de apel a examinat cauza sub toate aspectele, a verificat și a apreciat corect probele prezentate, a aplicat și interpretat elocvent normele de drept material și procedural, iar argumentele invocate în recurs nu se încadrează în temeiurile prevăzute de art.432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă, completul de admisibilitate al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție, în unanimitate, ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de Fridjioi Corneliu reprezentat de avocatul Ioniță Diana, împotriva deciziei din 30 ianuarie 2018 a Curții de Apel Cahul, în baza art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, ca fiind inadmisibil.

În conformitate cu art. 431 alin. (2), art. 433 lit. a) și art. 440 din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

dispune:

Se consideră inadmisibil recursul declarat de Fridjioi Corneliu reprezentat de avocatul Ioniță Diana, împotriva deciziei din 30 ianuarie 2018 a Curții de Apel Cahul, adoptată în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de Fridjioi Corneliu împotriva Serviciului Vamal cu privire la anularea ordinului de eliberare din funcție, restabilirea la locul de muncă, încasarea salariului pentru lipsa forțată de la serviciu, încasarea prejudiciului moral și a cheltuielilor de judecată.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Valeriu Doagă

Judecătorii

Tamara Chișca-Doneva

Nina Vascan